

Groeien als een boom

Preek over Mc 6:6-13 uit 'Het hoogste woord'

Paaskerk Baarn, 28 juni 2015

Ds. M.M. Kool - Mout

Het is voor wie aan iets nieuws gaat beginnen wel herkenbaar dat stemmetje dat opkomt bij Andreas.

Jezus had hem geroepen zomaar te gaan, weg van zijn huis. Hem en nog 11 anderen. om mensen die ze tegen komen te helpen en te vertellen over God. Ze hoeven niets mee te nemen had hij er nog bijgezet, niets voor onderweg. Ga maar. Zonder rugzak? zonder brood en drinken? Zonder geld? Durf ik dat wel? dacht Andreas. Kan ik het wel, hoe doe ik dat dan? En hij dacht terug aan vroeger, toen hij voor het eerst het water in moest om te zwemmen z'n moeder zei: je kunt het! probeer het nog maar een keer en door het te doen, ontdekte hij dat hij kon het!

Er spreekt veel vertrouwen uit de manier waarop Jezus hen op weg stuurt. Lukt het niet, dan ga je verder en probeer je het opnieuw.

Jullie lijken wel een beetje op die leerlingen van Jezus. Net als zij ga je op weg. Onbekend terrein, een nieuwe school. En net als zij zul je af en toe zo'n stemmetje horen...durf ik dit wel...kan ik dat wel? hoe dan? De een kijkt er naar uit, een nieuwe school, andere vrienden. een ander wil helemaal nog geen afscheid nemen van het vertrouwde, de school, je hechte vriendengroep, je klas, de juf/ meester.

'Je weet niet echt wat je te wachten staat', zo zeiden jullie. Het is een avontuur. Met alle leuke, spannende kanten die daarbij horen. We spraken vorige week met elkaar over dat avontuur aan de hand van het beeld van een boom. Zo'n boom als op de voorkant van de liturgie.

Je zou ieder van ons, een mens met zo'n boom kunnen vergelijken.

Net als bomen zijn wij ergens geworteld.

Je wordt geboren in een gezin, een familie, daar liggen onze roots zeggen we dan. Onze wortels.

Dat zijn de dingen die ons voeden en vormen.

Die je in je rugzak hebt gekregen van je ouders, je opa, oma, broer, zus...mensen die er zijn voor jou.

Tijdens de lunch probeerden we te bedenken wat jullie meekregen om te groeien.

Mooie voorbeelden gaven jullie van dingen van thuis, van school, maar ook wat je ervaart in de kerk.

Het is fijn zei de een, als je merkt dat je ergens bij hoort.

Dat als je een poosje thuis zit omdat je ziek bent dat je vrienden dan komen, mensen die laten merken dat ze aan je denken.

Dat je er toe doet. Dat zijn ook onze wortels...vriendschap, verbondenheid.

Een ander, die de neiging had zichzelf vaak te verontschuldigen, leerde van de juf: je hoeft niet altijd sorry te zeggen...eigenlijk zegt ze daarmee: je er gewoon mag zijn zoals je bent! zo gaf zij een flink portie vertrouwen mee...waar je heel je leven hoop ik veel plezier van mag hebben!

Bij de avond met de vaders en moeders lag dezelfde boom op tafel. En ook jullie vertelden daar over, wat jullie hadden meegekregen van thuis, belangrijke waarden, geloofsverhalen en gebruiken en hoe je op je eigen manier daar weer dingen van doorgeeft aan je kinderen, andere dingen toevoegt en soms ook dingen uit je rugzak hebt gehaald omdat ze je in de weg gingen zitten.

Als een rode draad door dit gesprek liep het woord vertrouwen:

Je mag je eigen pad gaan...je hoeft niet ons te worden...niet te worden wat wij graag willen...maar ontdekken wat jou gegeven is aan gaven en mogelijkheden. Probeer er maar achter te komen waar jouw passie zit, waar jouw hart sneller van gaat kloppen. Graag geven jullie je kinderen ook rust mee, geborgenheid. In de hectiek van alledag zoek je daarnaar, aan tafel, zomaar even een tussendoor moment waarop je elkaar even ontmoeten kunt. Oog voor de natuur, eerbied en verwondering. Een gevoel voor spiritualiteit. Voor het geheim, het wonder van leven. Die vruchten hopen we te delen zo zeiden jullie ouders... Dat zit op een of andere manier allemaal ergens in jullie rugzak! Op school had ik een meester, meester Jager, die zijn naam eer aan deed. Hij wist veel van het bos, van de natuur. Hij kon er hele middagen over vertellen, over nesten, vogels, bomen...en als hij een boom tekende, dan deed hij dat zo: wat boven de grond groeit, had dezelfde lengte en breedte als onder de grond...

Dat beeld is mooi om vast te houden ook voor ons als je groter groeit...dan kun je ook steeds meer gaan wortelen. Dat hopen we voor ieder van jullie: dat je in je leven goede ervaringen opdoet, die maken dat je steeds steviger komt te staan, dat je groeit in vertrouwen, zodat je ook een beetje overeind blijft als dingen een keer niet helemaal gaan zoals je had gehoopt... als het gaat waaien of stormen...Groter worden betekent vaak ook dingen anders gaan zien. Dat prachtige lied 'Hand op hout', zingt daar over.

Opgroeien, 'wennen aan de wereld' gaat gepaard met veel verwondering maar ook met zorg en bij tijden met angst ook. Hoe groter je groeit hoe meer je beseft hoe broos en kwetsbaar het leven ook is. Er kan onderweg zoveel gebeuren. Claudia de Breij de schrijfster van dit mooie lied kan wel blijven kloppen blijven slaan met haar hand op het hout. Hand op hout, afkloppen. We dachten dat is niet echt bijbels. Afkloppen is toch een vorm van bijgeloof? Ja, en deze heeft te maken met het idee dat bomen de woonplaats van de goden waren. Die moest je dus gunstig stemmen. Bomen konden ook de boze geesten opnemen...en het boze de grond in zenden. Maar en dat wist ik niet, afkloppen heeft ook een christelijke oorsprong, die ligt in het kruis van Jezus. Wie overmoedig was geweest, moest een houten kruis aanraken van Jezus. Dat zou je dichterbij de nederigheid van Jezus brengen en je weer met je beide benen op de grond zetten. 'Afkloppen' maar dan anders, dus als oefening in nederigheid, hand op hout, met open houden, oefenen in godsvertrouwen, met open handen, biddend leven. Je hoeft niet bang te zijn. Je gaat niet alleen.

Wat Jezus zegt tegen zijn leerlingen mogen wij vandaag delen met elkaar. Voor ieder die op welke manier dan ook in z'n leven een overstap maakt van de ene naar de andere school, van de ene fase in je leven naar de andere; van zelfstandig naar meer afhankelijk, of juist andersom ; van school naar universiteit voor ieder zijn die woorden bestemd: vertrouw op de kracht die je in je hebt. Jezus spreekt zijn leerlingen en ons aan op onze wortels. Hij sprak graag in beelden en drukte ze dan ook nog op hun hart: wees zo voorzichtig als slangen, (die hebben geen oogleden en zijn dan ook altijd op hun hoede, maar wees tegelijk zo argeloos, ontvankelijk en onbevangen als een duif.

Ga maar stevig staan, in de grond die onder je is, waarin je kunt wortelen... Laat je niet inpakken door wie of wat je de grond in boort. Jij bent het die groeien mag en leven. Jij en de ander. Vertrouw maar op de kracht die je in je hebt. Wie zo leeft, leeft dicht bij God en zal groeien als een boom. Dat het zo mag zijn.